

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ

Η ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΩΝ 220.000 ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ

ΑΓΡΙΟ ΧΑΡΑΜΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΟΣΗ: 12.000 ΑΝΤΙΤΥΠΑ

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Η αφρόκρεμα της Ελληνικής Αστυνομίας ήταν συγκεντρωμένη στην αίθουσα συσκέψεων της Διεύθυνσης Εγκληματολογικών Ερευνών, με τον εκνευρισμό διάχυτο ακόμα και σε κάθε φευγαλέα ματιά. Πάνω στο παραλληλόγραμμο τραπέζι ήταν αραδιασμένα ντοσιέ, σημειώσεις, κινητά τηλέφωνα, ποτήρια με καφέ, στιλό και φάκελοι, άλλοι κλειστοί και άλλοι ανοιγμένοι στις σχετικές με την υπόθεση σελίδες. Ταυτόχρονα, μέσω της εξηντάρας οθόνης που υπήρχε στην αίθουσα, οι παρευρισκόμενοι συνομιλούσαν με μέλη της Τουρκικής Αστυνομίας.

Η παρουσία της Κέντρα είχε επιτραπεί με πρωτοβουλία του Νίκου Σφακιανού, μια που η συμμετοχή της στην έρευνα ήταν ακόμη υπό διαπραγμάτευση λόγω της άμεσης συναισθηματικής εμπλοκής της με το θύμα. Όλοι ήξεραν, φυσικά, τι είχε συμβεί την προηγούμενη φορά που η Κέντρα είχε συνδράμει ενεργά στην έρευνα για τον ίδιο ψυχοπαθή, ορμώμενη από τη συμπάθειά της για την Άννα Ροδίτη, μια εξαιρετη χημικό του Εγκληματολογικού. Η απείθειά της στην εντολή να μείνει εκτός της επιχείρησης σύλληψης του δράστη κόντεψε τότε να της κοστίσει τη ζωή: βρέθηκε εντός του πεδίου βολής, και μια σφαίρα καρφώθηκε στην κοιλιά της, προκαλώντας εκτεταμένο τραυματισμό στην περιοχή και στερώντας της τη δυνατότητα να γίνει κάποτε μητέρα.

Εκείνη η υπόθεση από την αρχή ως το τέλος ήταν μια πανωλεθρία για τις διωκτικές Αρχές. Αν και όλα τα μέλη της ομάδας έρευνας διέθεταν εξαιρετικές ικανότητες και τα περισσότερα μεγάλη εμπειρία, ο φονιάς αποδείχτηκε πιο έξυπνος. Πίστευαν πως ακολουθούσαν τα ίχνη του αλάνθαστα, αλλά τελικά αποδείχτηκε ότι κυνηγούσαν έναν φουκαρά λαθρομετανάστη στοχοποιημένο από τον δράστη. Εκείνος, μόλις αντιλήφθηκε ότι τον κυνηγούσαν, καταλήφθηκε από πανικό, που εξελίχθηκε σε αμόκ, και άρχισε να πυροβολεί αδιακρίτως. Ο απολογισμός ήταν δύο νεκροί αστυνομικοί, ο βαρύς τραυματισμός της Κέντρα, η γελοιοποίηση της Ελληνικής Αστυνομίας και η αποτυχία σύλληψης ενός επικίνδунου δράστη, που συνέχισε απερίσπαστος το δολοφονικό του έργο σε άλλες γωνιές του πλανήτη.

Τώρα όμως, απ' ό,τι φαινόταν, είχε επιστρέψει στην Ελλάδα, αφήνοντας ένα ξεκάθαρο σημάδι της ταυτότητάς του στο τελευταίο σημείο όπου είχε δώσει στίγμα το κινητό της Μάιρα Κάμαλ: μια σαύρα νεκρή, με ένα μαύρο δαχτυλίδι σαν βέρα περασμένο στο κεφάλι της. Τόσο το ερπετό όσο και το δαχτυλίδι αναλύονταν τώρα από τους ειδικούς στα εργαστήρια του Εγκληματολογικού, ενώ ο Αλέξανδρος Βρεττός ετοιμαζόταν να κάνει την εισήγησή του, αφού η συνομιλία με τους Τούρκους συναδέλφους κόντευε να τελειώσει.

Οι φωνές, οι ήχοι από τα ποτήρια που κοπανούσαν νευρικά στο τραπέζι οι περισσότεροι, το τρίξιμο από τις ρόδες των καρεκλών που κάποιοι κινούσαν μηχανικά μπρος πίσω, το νευρικό βήξιμο πότε πότε για να καθαρίσει κάποιος λαιμός, οι ειδοποιήσεις στα κινητά, τα επιφωνήματα αγανάκτησης και φρίκης των θηλυκών μελών της ομήγυρης και το γουργουρητό της καφετιέρας είχαν γίνει μια ενοχλητική βουή στα αυτιά της Κέντρα, η οποία επιπροσθέτως έπρεπε να δείχνει ψύχραιμη, σαν να μην είχε σκιστεί η καρδιά της στα δύο, και

πανέτοιμη να συμμετάσχει επισήμως στην έρευνα για τον εντοπισμό της Μάιρα.

«Εδώ έχω τις εισηγήσεις των προφάιλερ που έχουν ασχοληθεί με την υπόθεση του Τρύπα» ξεκίνησε να λέει ο Βρεττός. «Συμφωνούν όλοι πως πρόκειται για μια εξαιρετικά ψυχοπαθολογική προσωπικότητα, με εγωμανία, παιδικά τραύματα, αλλά και υψηλή νοημοσύνη, όπως και απaráμιλλη μεθοδικότητα, που αγγίζει τα όρια της μανίας. Είναι ιδιαίτερως ευφυής, και η έως τώρα δράση του καταδεικνύει ότι λειτουργεί τιμωρητικά και ταυτόχρονα εξιλεωτικά. Δυστυχώς, τα στοιχεία που έχουμε στα χέρια μας είναι απελπιστικά λίγα. Ξέρουμε ότι από τη στιγμή που αρπάζει τα θύματά του μέχρι τη στιγμή που επιτρέπει να βρεθούν, ώστε να νιώσει τον θρίαμβο της νίκης με τη δημοσίευση της δράσης του, μεσολαβούν από δεκαπέντε έως τριάντα μέρες. Αυτή τη φορά μάς έδωσε ένα επιπλέον στοιχείο: τον αριθμό 3, χαραγμένο στη ράχη της σαύρας. Ίσως αυτό είναι το περιθώριο που μας δίνει για να ακολουθήσουμε τα ίχνη του και να τον βρούμε. Αν ισχύει αυτό, κρίνοντας από τους προηγούμενους φόνους μάλλον σημαίνει τρεις εβδομάδες – τρεις μήνες το θεωρώ απίθανο. Το κορίτσι, λοιπόν, θα είναι ζωντανό τουλάχιστον για τις επόμενες τρεις εβδομάδες. Ήδη έχει δοθεί εντολή να ελεγχθεί κάθε υπόγειο κτιρίου σε όλη την επικράτεια, κάθε χερσαίο σπήλαιο, ακόμα και τα θεμέλια υπό ανέγερση κτιρίων. Όλα γίνονται και θα γίνουν κάτω από άκρα μυστικότητα. Ούτε μία δημοσίευση για την υπόθεση της Μάιρα Κάμαλ. Σήμερα, κυρίες και κύριοι, για την Ελληνική Αστυνομία υποτίθεται ότι ξημέρωσε μια συνηθισμένη μέρα του καλοκαιριού – με τροχαία, διαρρήξεις, υπεξαίρεσεις χρημάτων, απάτες, ενδοοικογενειακή βία, ξεκαθάρισμα λογαριασμών, και άλλα, απολύτως διαχειρίσιμα. Δεν θα δώσουμε στον Τρύπα τη χαρά του κυνηγιού. Όπως εμείς δεν ξέρουμε

τα βήματά του, έτσι κι αυτός δεν θα μάθει τα δικά μας. Θα τον αναγκάσουμε να μας δώσει το πρώτο ίχνος. Κύριε προϊστάμενε, καταλαβαίνετε πως πρέπει να είστε ιδιαίτερος προσεκτικός με τον σχηματισμό της ομάδας...» απευθύνθηκε στον Σφακιανό, ρίχνοντας και μια ξώφαλση ματιά στην Κέντρα, που δεν είχε κανένα πρόβλημα να εγκαταλείψει την αυτοσυγκράτησή της και να κατακεραυνώσει τον Βρεττό με ένα βλέμμα γεμάτο χολή και απαξίωση.

«Δεν υπάρχει περίπτωση να μείνω εκτός» πρόλαβε εκείνη τον προϊστάμενό της, διαβάζοντας τέλεια την απολογητική του ματιά. «Θα ακολουθώ κατά γράμμα τις εντολές, θα ενεργώ όπου μου ζητείται και δεν θα πάρω την παραμικρή πρωτοβουλία αν δεν μου ζητηθεί. Έλα τώρα, Νίκο...» έβαλε μια μεγάλη δόση παράκλησης στη φωνή της. «Για την ίδια περίπτωση μόνο μία φορά στη ζωή μου επιτρέπω στον εαυτό μου την ηλιθιότητα. Έχουν περάσει πέντε χρόνια από τότε. Δεν είμαι ο ίδιος άνθρωπος. Έχω πλέον περισσότερη πείρα και γνώση. Πάντα έλεγες ότι στον χώρο μας είναι απαραίτητα αυτά τα δύο».

«Θα ήθελα να το συζητήσουμε κατ' ιδίαν αυτό, Κέντρα. Η απόφαση μάλλον έχει ήδη ληφθεί».

Ξαφνικά, κάθε ήχος σταμάτησε. Ακόμα και η καφετιέρα έπαψε να γουργουρίζει. Όλοι γύρισαν να κοιτάξουν την Κέντρα και τον Σφακιανό, ρίχνοντας μερικές κρυφές ματιές και στον Βρεττό καθώς υπομειδίαζε ικανοποιημένος.

Η ησυχία αποδείχτηκε πολύ σύντομη, αφού η κοπέλα έσπρωξε την καρέκλα της προς τα πίσω και τινάχτηκε από τη θέση της έξαλλη. Το ιρλανδικό της αίμα άρχισε να κοχλάζει στις φλέβες της, να κινείται με ορμή στις αρτηρίες της και να χρωματίζει το συνήθως χλωμό πρόσωπό της. Τα πράσινα μάτια της βούρκωσαν, και το χρώμα τους, για το οποίο της έκαναν

συνεχώς κομπλιμέντα, αλλοιώθηκε – τώρα είχε την απόχρωση των κυπαρισσόφυλλων, αντί της φρέσκιας χλόης.

«Δεν υπάρχει περίπτωση να μείνω απέξω!» τόνισε, κοπώντας την παλάμη της στο τραπέζι. «Ήταν ιδέα του Βρεττού, σωστά;» αγριοκοίταξε τον φημισμένο εγκληματολόγο, που δεν είχε τη σύνεση ούτε καν να παραστήσει τον έκπληκτο αποδοκιμάζοντας εμμέσως την εικασία της.

«Γαμώτο, όχι εδώ...»

Ο Σφακιανός με ένα νεύμα δήλωσε τη λήξη της διάσκεψης, και όλοι έσπευσαν να αφήσουν τον αστυνόμο και την Κέντρα μόνους.

«Αφού έφυγαν, θα το λύσουμε εδώ, Νίκο. Τώρα» δήλωσε η Κέντρα.

«Είναι εντολή ανωτέρων» της ξεφούρνισε εκείνος, περνώντας νευρικά τα δάχτυλα ανάμεσα από τα λιγοστά μαλλιά του.

Έμοιαζε πολύ μεγαλύτερος από τα πενήντα δύο του χρόνια. Τα νεύρα του, σε συνδυασμό με την αγωνία, είχαν βαθύνει τις ρυτίδες του. Βλαστήμησε και έβγαλε από το τσεπάκι του πουκαμίσου του το πακέτο με τα τσιγάρα του. Έναν μήνα είχε να καπνίσει. Και πολύ ήταν.

«Δεν το πιστεύω!» εξανέστη η Κέντρα και, τραβώντας την καρέκλα της ακριβώς απέναντί του ώστε να τον κοιτάζει καταπρόσωπο, κάθισε. «Είμαι η καλύτερη που έχετε» είπε χωρίς ίχνος κομπασμού. «Έχω συνδράμει σε είκοσι οχτώ συλλήψεις – τις περισσότερες τις καρπώθηκε ο Βρεττός, αλλά χέστηκα. Ξέρεις πόσο αγαπώ τη δουλειά μου, Νίκο. Πόσες θυσίες έκανα για να φτάσω ως εδώ και πόσες κάνω κάθε μέρα για να γίνομαι καλύτερη. Με χρησιμοποιείτε ως ψυχολόγο, αλλά να ξέρεις πως εγώ μελετώ σκληρά για να γίνω εξίσου άρτια εγκληματολόγος. Επιπλέον, έχω ήδη δουλέψει πολύ πάνω στην περίπτωση του Ντελίκ. Και μην τον λέτε Τρύπα, για όνομα του Θεού.

‘Όσο και να τον γελοιοποιείτε, εξακολουθεί να βρίσκεται πολύ πιο μπροστά από μας».

«Ο αρχηγός αυτοπροσώπως μου ζήτησε να σε εξαιρέσω από την ομάδα» της ανακοίνωσε ο Σφακιανός. «Ξέρεις πολύ καλά ότι χρεώθηκε εκείνη την αποτυχία και δεν θέλει να ρισκάρει κι άλλη τώρα που ο Τρ... ο Ντελίκ βρίσκεται ξανά στα μέρη μας. Λυπάμαι, Κέντρα».

Και λυπόταν στ’ αλήθεια, η κοπέλα το ήξερε, όπως ήξερε και ότι δεν υπήρχε περίπτωση να αλλάξει αυτή η απόφαση. Οι ώμοι της κύρτωσαν, και βαθιά απογοήτευση την κατέκλυσε καθώς χαμήλωνε το κεφάλι για να κρύψει το βούρκωμα στα μάτια της.

Ήταν μια από τις σπάνιες στιγμές αδυναμίας της. Όσο έρχονταν στο μυαλό της εικόνες της Μάιρα τρομοκρατημένης στα χέρια αυτού του κτήνους, ο πόνος την ξέσκιζε σε μυριάδες κομμάτια. Τρεις μέρες είχαν περάσει από την τελευταία φορά που την είδε. Πανέμορφη, χαμογελαστή, με τον αφρό του καφέ ξεχασμένο γύρω από τα χείλη της καθώς την ξεπροβόδιζε, όπως κάθε μέρα, λέγοντάς της να προσέχει. Ένας θεός ήξερε πού βρισκόταν τώρα. Κάτω από ποιες συνθήκες. Με πόσο φόβο στα σωθικά της αλλά και με πόση ελπίδα ότι στο τέλος θα πήγαιναν όλα καλά, γιατί «η Κέντρα μου δεν θα με αφήσει να πάθω ποτέ τίποτε».

«Δεν το προέβλεψε αυτό...» μουρμούρισε, σκουπίζοντας την υγρασία στα μάτια της προτού μετατραπεί σε δάκρυα. «Το ένστικτό της δεν αφορά ποτέ αυτήν, μόνο τους άλλους. Από μωρό την έχω στα χέρια μου, Νίκο...» τον κοίταξε με απόγνωση. «Είναι σαν αδερφή μου, σαν κόρη μου, σαν όλοι οι συγγενείς μου μαζί. Είναι ο μόνος άνθρωπος που έχω, και εγώ είμαι ο μόνος που έχει αυτή. Πώς τολμάτε να με αφήσετε απέξω; Αν υπάρχει ένας» τέντωσε τον δείκτη της «άνθρωπος σ’ αυτή την

υπόθεση που δεν δικαιούται να κάνει λάθος, αυτός είμαι εγώ! Και με βγάζετε απέξω...»

«Η συναισθηματική εμπλοκή...» επιχείρησε να διαφωνήσει ο Σφακιανός, αλλά η Κέντρα πετάχτηκε όρθια με τέτοια σφοδρότητα, που ο περιποιημένος κότσος της μετατράπηκε σε έναν θύσανο από κατακόκκινες μπούκλες γύρω από το αγριεμένο της πρόσωπο.

«Όχι σ' εμένα αυτές τις μαλακίες!» του απαγόρευσε να συνεχίσει την κουβέντα του. «Παίρνετε ένα τεράστιο ρίσκο αυτή τη στιγμή, και το ξέρετε. Αλλά ο Βρεττός έχει άκρες, ενώ εγώ είμαι εδώ μέσα με την αξία μου. Την οποία πετάτε στα σκουπίδια για να μπορεί ο λιμοκοντόρος να βγαίνει στα κανάλια και να κερδίζει τη γαμημένη τη δημοσιότητά του. Παίζετε κορόνα γράμματα τη ζωή της Μάιρα για να μην τριξουν οι καρέκλες σας. Κι αν το περίμενα από αυτόν, σίγουρα δεν το περίμενα από σένα, Νίκο. Με απογοήτευσες».

«Κέντρα...» έκανε να τη σταματήσει ο άντρας, αλλά εκείνη ήδη βιάδιζε αγέρωχα προς την έξοδο, με τα μακριά μαλλιά της να κυματίζουν άτακτα στην πλάτη της.

«Κάντε αυτό που πρέπει να κάνετε, και εγώ θα κάνω αυτό που πρέπει να κάνω».

«Να κάτσεις στ' αυγά σου, γαμώ το κέρατό μου!» της φώναξε, αλλά η απάντησή της ήταν ένα μεγαλειώδες βροντοκόπημα της πόρτας.

Ο Σφακιανός σήκωσε το ακουστικό του τηλεφώνου για να καλέσει τον αρχηγό, μουρμουρίζοντας ακατάληπτα λόγια.

«Γαμώτο!» έβρισε τελικά, βάζοντας το ακουστικό στη θέση του, και κοπάνησε τη γροθιά του πάνω στο ξύλο. «Γαμώτο, γαμώτο!»

Δεν είχε νόημα να ενημερώσει κανέναν για την ολοφάνερη πρόθεση της Κέντρα να δράσει παράλληλα με την ομάδα

έρευνας. Αυτός είχε κάνει ό,τι του είχε ζητηθεί, αλλά μέσα του ήξερε την κατάληξη που θα είχε η εξαίρεσή της από την υπόθεση. Θα έκανε την προσπάθειά της, δεν υπήρχε περίπτωση να μην την κάνει, αλλά ο ίδιος αμφέβαλλε αν τα βήματά της θα έφταναν κάπου. Ο Ντελίκ ξεγλιστρούσε σαν χέλι από όλες τις διωκτικές Αρχές, μια πεισματάρα ψυχολόγος με μηδαμινά μέσα στα χέρια της θα τον σταματούσε;

Άρπαξε το λάπτοπ του και άρχισε να προβάλλει στην οθόνη τις φωτογραφίες από το σημείο όπου για τελευταία φορά είχε δοθεί στίγμα από το κινητό της Μάιρα. Μια από αυτές έδειχνε μεγεθυσμένη τη νεκρή σαύρα με το μαύρο δαχτυλίδι στο κεφάλι. Ήξεραν ήδη ότι επρόκειτο για μια *Podarcis muralis*, κοινώς τοιχόσαυρα, η οποία δεν ζει σε συγκεκριμένα σημεία της Ελλάδας, αλλά οπουδήποτε στο ηπειρωτικό κομμάτι της, πράγμα που σήμαινε ότι η πληροφορία αυτή δεν είχε να προσφέρει κάτι στην υπόθεση. Έπρεπε, λοιπόν, να ξεκινήσουν – αν δεν το είχαν κάνει ήδη οι ειδικοί – με τη σημειολογία του μαύρου δαχτυλιδιού στο κεφάλι της σαύρας. Όπως θα έκανε και η Κέντρα. Μόνη της, δίχως τη δυνατότητα να χρησιμοποιήσει τα εργαστήρια ή να συνεργαστεί με τους ειδικούς επιστήμονες. Αλλά με την άδειά της για οπλοφορία και οπλοχρησία ευτυχώς ακόμη σε ισχύ.

Έβρισε την καφετιέρα, που θαρρείς ήταν κατασκευασμένη να μη στερεύει ποτέ, πήρε το κινητό του και βγήκε από την αίθουσα. Τώρα ήταν θυμωμένος και φορτισμένος, αλλά όφειλε να κρατήσει την ψυχραιμία του και, κυρίως, να διατηρήσει διπλωματικά την επαφή με την Κέντρα αν ήθελε να έχει την παραμικρή πιθανότητα να μαθαίνει τις κινήσεις της.

Δεν είχε ξεκινήσει καθόλου καλά αυτή η μέρα και, καταπώς φαινόταν, είχε τις καλύτερες προοπτικές για να πάει κυριολεκτικά κατά διαόλου.

«Α!»

Με αυτό το απλό επιφώνημα, συνοδευόμενο από ένα επιδέξιο ανασήκωμα των φρυδιών, απaráλλαχτο με Βρετανού μπάτλερ που δυσφορεί με κάποια εντολή, ο Ρήγας Σπανός, φημισμένος ανά τον κόσμο συγγραφέας βιβλίων αποκρυφιστικού περιεχομένου, υποδέχτηκε τον φίλο του στη μια από τις τρεις βεράντες της έπαυλής του.

Εκείνη η ζεστή βραδιά του Αυγούστου ήταν όνειρο για να απολαύσει κανείς τη θέα της θάλασσας, πνιγμένης στο ασήμι τώρα, έτσι όπως στεκόταν ολοστρόγγυλη στον ανέφελο ουρανό η πανσέληνος. Τόσο μακριά και ταυτόχρονα τόσο κοντά στην πρωτεύουσα, εκείνο το ιδιόκτητο κομμάτι γης δίπλα στη θάλασσα, στο Ζούμπερι της ανατολικής Αττικής, ήταν το ησυχαστήριο του Ρήγα και το μέρος όπου εμπνεόταν και έγραφε τις ανάρπαστες ιστορίες του.

Αφού είχε περάσει την πύλη του περιφραγμένου κτήματος, ο Ντάνιελ είχε βαδίσει νωχελικά μέχρι την τεράστια βεράντα του ισογείου και τώρα είχε απλώσει τα μακριά του πόδια στο μπαμπού τραπέζι. Προηγούμενως είχε αναποδογυρίσει ένα από τα πάντα διαθέσιμα άδεια ποτήρια και το είχε γεμίσει με το αγαπημένο ποτό του Ρήγα, ρούμι Havana Club Máximo Extra Añejo, από το οποίο οι παραγωγοί διέθεταν στην αγορά χίλια μπουκάλια κάθε χρόνο, τα εκατό εκ των οποίων προπλήρωνε και αποκτούσε ο φίλος του.

«Σε τι οφείλω τη χαρά της επίσκεψής σου;»

Ο Ρήγας δεν αποτράβηξε το βλέμμα του από τη θάλασσα, παρότι είχε να δει τον Ντάνιελ πάνω από έναν μήνα. Αν το έκανε, η λαχτάρα στα μάτια του, ανάμεικτη με θυμό για τη γαι-

δουριά του φίλου του να μην τον επισκεφθεί νωρίτερα παρότι ήξερε τι είδους προβλήματα υγείας αντιμετώπιζε, κινδύνευε να φανερωθεί. Από την άλλη, τον δικαιολογούσε σε μεγάλο βαθμό, αφού ο Ντάνιελ Κριεζής ήταν ο ακριβοπληρωμένος ζωγράφος πορτρέτων, ο μυθικός πλέον Ντράγκο, το πρόσωπο του οποίου δεν είχε δει κανένας παρόλο που κάθε έργο του κοστολογούνταν πολλές χιλιάδες δολάρια, ανάλογα με το μέγεθός του και τις απαιτήσεις του πελάτη.

«Θέλω να μου πεις τι ξέρεις για το γαμημένο το σημάδι».

Φυσικά.

Ο Ρήγας αναστέναξε, ήπια μια γουλιά από το ποτό του, άφησε το εκλεκτό απόσταγμα να του κάψει τον λαιμό και γύρισε να κοιτάξει τον Ντάνιελ. Για λίγο τού κόπηκε η ανάσα, αλλά, αμέσως μόλις θυμήθηκε ότι είχε ορκιστεί να μην αφήσει να φανεί ποτέ η έλξη που ένιωθε για αυτόν, ξαναφόρεσε στο πρόσωπο την ανεξιχνίαστη έκφρασή του. Όσο μεγάλωνε τόσο πιο γοητευτικός γινόταν αυτός ο άνθρωπος. Και μπορεί η αξυρισιά και τα ασουλούπωτα, πιο μακριά από το συμβατικό αντρικό στιλ μαλλιά του να ήταν αποτέλεσμα της άρνησής του να περιποιείται τον εαυτό του, αλλά του πήγαιναν πολύ. Βέβαια, το σημάδι του καλυπτόταν σχεδόν εξολοκλήρου, πράγμα που τον γλίτωνε από τα γεμάτα περιέργεια βλέμματα, αλλά η αδιακρισία του κόσμου ήταν κάτι που ο Ντάνιελ Κριεζής έγραφε στα παλιά του τα παπούτσια.

«Όσες φορές προσπάθησα να σου μιλήσω, ήσουν αρνητικός έως επιθετικός. Να υποθέσω πως συνέβη κάτι που σε έκανε να αλλάξεις γνώμη;»

«Δεν μπορώ να υποκρίνομαι πλέον πως δεν σημαίνει κάτι» αποκρίθηκε ο Ντάνιελ γρήγορα, μην τυχόν και ανέβαλλε για άλλη μια φορά την κουβέντα.

«Ωραία».

Ο Ρήγας έκλεισε για μια στιγμή τα μάτια, εισπνέοντας το

ιώδιο της θάλασσας και το άρωμα των νυχτολούλουδων του κήπου του, κι έπειτα άφησε το ποτήρι του, πέρασε τα δάχτυλα ανάμεσα από τα γκρίζα του μαλλιά και κάρφωσε τα μπλε μάτια του στα κεχριμπαρένια του Ντάνιελ.

«Θα σου μιλήσω» του αποκρίθηκε ήρεμα. «Κάθε γνώση μου θα γίνει και δική σου. Θα πρέπει όμως να με διαβεβαιώσεις πως είσαι έτοιμος για αυτό. Έχω επιχειρήσει κι άλλες φορές στο παρελθόν να σου εξηγήσω, Ντάνιελ, αλλά, παρόλο που εσύ ειδικά δεν θα έπρεπε να είσαι φανατικός ορθολογιστής, με αντιμετώπιζες σαν να ήσουν ο χειρότερος απ' όλους».

ΑΓΡΙΟ ΧΑΡΑΜΑ

Η Κέντρα Κάμαλ, ψυχολόγος της Ελληνικής Αστυνομίας, θα άντεχε να χάσει τα πάντα εκτός από τη Μάιρα, τη μικρή της αδερφή, μαζί με την οποία κατάφεραν να σπάσουν τα δεσμά της σκληρής τους μοίρας.

Η εξαφάνιση της Μάιρα ένα απομεσήμερο του Αυγούστου σηματοδοτεί την επανεμφάνιση του πιο διαβόητου μανιακού δολοφόνου και παράλληλα την κορύφωση ενός πολέμου μέσα στους αιώνες μεταξύ ανθρώπων ιδιαίτερων, σχεδόν μυθικών, προορισμένων να αλληλοεξοντώνονται στην αέναη αναμέτρηση του Καλού και του Κακού.

Ο Ντάνιελ Κριεζής, ο άντρας με το σημάδι του δράκου στον κρόταφο, ξέρει πως ήρθε η ώρα να εκπληρώσει τον δικό του προορισμό, αφανίζοντας, όπως κάθε Τιμωρός σαν αυτόν, έναν Έκπτωτο, σαν τον δολοφόνο. Και, για να το πετύχει, πρέπει να γίνει ένα με το σκοτάδι του εχθρού του. Στον αγώνα αυτό η δύναμη και συνάμα η αχίλλειος πτέρνα του θα είναι η Κέντρα, η γυναίκα που η ψυχή του αναγνώριζε ως το άλλο του μισό στο πέρασμα των αιώνων.

Με φόντο τα επιβλητικά τοπία της Σκοτίας, οι δυο τους θα πολεμήσουν ξέροντας πως ο θάνατος, όπως πάντα στο παρελθόν, θα είναι το τέλος τους και ταυτόχρονα η αρχή τους.

Στον ίδιο ατέρμονο κύκλο.

Σε κάθε προηγούμενη ζωή.

Από κάθε γαλήνιο σούρουπο σε κάθε άγριο χάραμα.